

■ Otto Tausk gaf als een ervaren veldheer leiding aan zijn troepen.

FOTO: MARCO BORGGREVE

Tausk gedreven in Verdi's Requiem

Otto Tausk is voor de duvel niet bang. De jonge chef van Holland Symfonia maakte vorig jaar zijn debuut als Mahler-dirigent met de veeleisende Vijfde symfonie. Dezer dagen neemt hij een ander groot-schalig werk op zijn programma, het Requiem van Verdi. Tausk is gegroeid.

Werd de dirigent bij Mahler nog belemmerd door ervaringen die hij in Rotterdam opdeed als assistent van Valeri Gergjev, deze week bleek dat hij die imitatie volledig van zich heeft afgeschud. Voor het wilde bewegen is een even persoonlijke als efficiënte lichaamstaal in de plaats gekomen. Tausk had aan minieme gebaren genoeg om als een veldheer richting te geven aan zijn troepen.

Dat de uitvoering iets minder reliëf bezat dan gewenst, had veel met de zaal te maken. De Haarlemse Philharmonie is aan de krappe kant, het podium puild uit. Maar geïnspireerd was de uitvoering zeker. Bovendien wist Tausk de klankvensters knap open te houden, zodat de timbres van de blaasinstrumenten hun nuttige werk konden verrichten. Slechts in enkele openliggende passages kregen Verdi en de vele concertbezoekers het even benauwd.

Wisselvallig

Terwijl de amateurzangers van het Nederlands Concertkoor degelijke prestaties leverden, was het solistenkwartet een toonbeeld van wisselvalligheid. Het valt niet mee, Verdi met een brullende Koreaanse tenor en een Slavische gruisbas die slechts associaties oproept met Moesorgski. Naast deze tweemotorige klankmachine vielen de expressieve kwaliteiten van de dames des te meer op. Dat de sopraan Kelly God heette, was alvast meegenomen. De puurheid van haar zang had hemelse kwaliteiten. Ook Wilke te Brummelstroete weet altijd waarover zij zingt. Hoewel haar mezzo aan de lichte kant is voor deze partij, maakte zij de smarten prachtig voelbaar.

Morgenmiddag volgt nog een uitvoering in de Rotterdamse Doelen. Daar zal Verdi zonder twijfel de ruimte krijgen die hij verdient.

Thiemo Wind